

ZENTAI ETA

Az Óceán

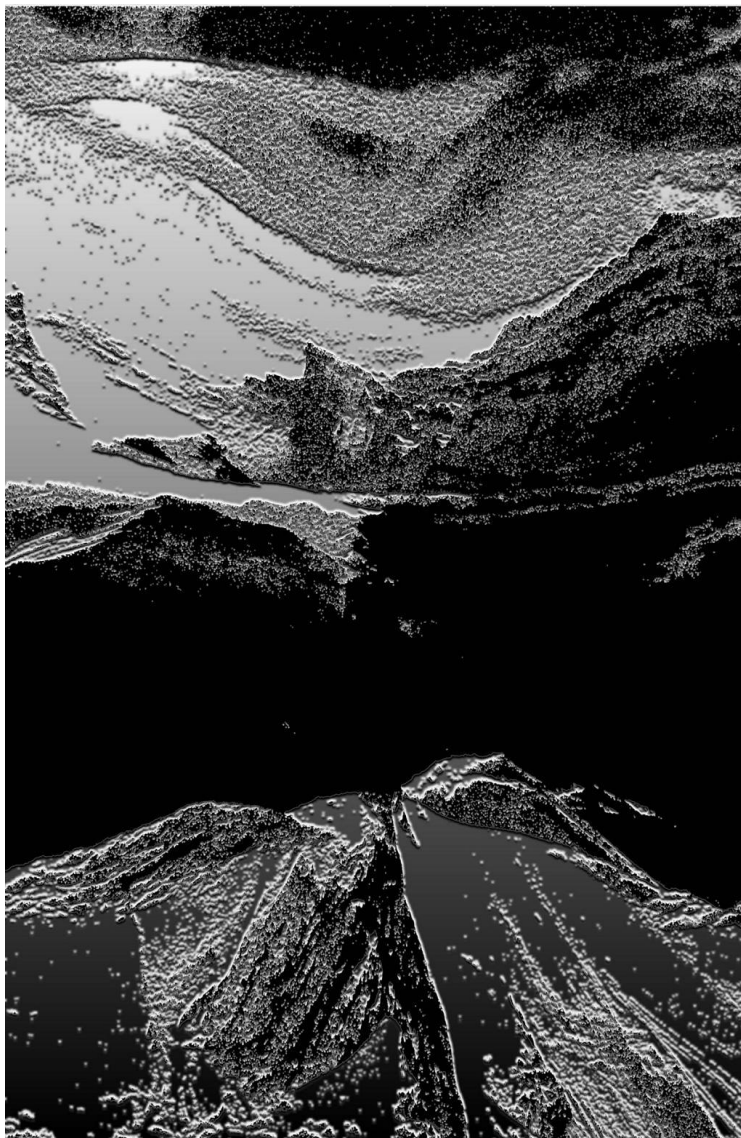
Az egyetlen idegen vagyok ebben az apró, francia faluban. Az itt élők különcknek, talán bolondnak tartanak. Naphosszat egyedül járkálok a környéken, nem beszélgetek senkivel, magányra vágyom. A vendégszerető falusiak sem tudnak mit kezdeni, a barátságtalannak tűnő, szomorú nővel. Kerüljük egymást. Sétáim mindig az óceán partján végződnek, ahol leülök a homokra, szemben a nagy vízzel, és várom a dagályt. Úgy meredünk egymásra, mint az ellenségek. Ő erőteljes morajlással ijesztget, és kapkod a lábam után, én azzal ingerlem, hogy csak az utolsó pillanatban mozdulok. A szomjas hullámok kitartóan követnek, folyamatosan hátrálásra kényszerítenek, amiben úgyis nagy gyakorlatom van. Tíz napja vagyok itt, de ezzel az erővel bárhol lehetnék.

Ez az utolsó napom. Ülök a néptelen parton, közeledik a dagály. A hatalmas víztömeg lankadatlan erővel követeli vissza, a pár órával előbb elhagyott homokcsíkot. Az éhes hullámok soronként nyelik el, ami jár nekik. Rövid idő alatt elérik, és hűvösen nyaldosni kezdik a lábamat. Hátradőlök, nem akarom látni, ahogy a part felé tolakszik, megállíthatatlanul. Amióta az eszemet tudom, félek a víztől. Úszni sem tudok, nekem a legbarátságosabb formája, mikor a pohárban csillog, vagy fürdőszóval vár a kádban. Most mégis itt vagyok. Ennél tovább már nem futhatok, számomra itt van vége a világnak. Utamat állja ez a mérhetetlen, hullámzó energia. Talán erőt ad a túlélésre, olyan felejtést, ahol még az árnyékok sem kísért. Elmerülhetek önmagamban anélkül, hogy belevesznék az önsajnálatba. Segít megérteni, hogy a kudarcot az én gyengeségem okozta, vagy a te erőd, ami egy marginális létbe szorított, aztán ott felejtett.

Az eget nézem, de az arcod hullámzik fölöttem. Idegen, felhőszerűen széteső, közömbös. Messze vagy. Én mentem messzire. Ott hagytam neked az ismerős helyeket, csak magamat hoztam el. Mert árnyék voltam, ha fényre vágytál, csönd, ha szóra, parázs, ha tűzre, piros, ha kékre, és én voltam ott, ha másra vágytál. Eljöttem, távolság kellett ahhoz, hogy meggyógyuljak, és csak arra emlékezzek, amire érdemes. Ne csorbuljon, ami egész volt, és ne keseredjen meg az édes. Az eső finoman permetezni kezd. Én is sírok, hogy mennyi a könny, és mennyi az eső, lényegtelen. Mozdulnom kellene, mert már a szoknyám szegélyét lebegteti a víz. Markolom a homokot, ami lassan iszappá válik, és belefúlnak az ujjaim. Valami esztelen ellenállás feszül bennem, most nem engedek, ez az én helyem. A combomat finoman harapdálja a nedves hideg, mégse fázzom. Látod, olyan tüzet gyújtottál bennem, hogy nem bír velem az óceán.

A víz mormolása már nem félelmetes, inkább csitít, nyugtat, mint anyám dúdolása esténként, ha altatott. Most az óceán altat, melynek öléből kezdetekkor, nyugtalan hegyek és békés lankák vajúdtak a fényre, és testüket behálózták erei az édes vizeknek. Az ősanya altat, aki megszülte az életet, és dajkálta, amíg az partra úszott.

A víz elérte a derekamat, a hullám könnyedén megemelte, ahogy te szoktad. Ha itt maradnék, ábrándozom, dús hajam gyökeret eresztene, belesüppednék az iszapba mozdíthatatlanul, a boldogtalanság mementója lennék. Az óceán tovább ostromol, gyengíti az összetartozást, ami még ideköt, mintha tudná, hogy számomra nincs gyógyír a parton. Egy nagyobb hullám érkezik, hirtelen könnyű leszek, a gondolatok hűvös gyöngyök, szétgurulnak, a testem ringatódzik, mint egy szál virág, amit a távozó után a vízbe dobnak.

GAYER VERA: A VILÁG SODRÁSÁBAN